

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2018 r. – Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals / Komisja**(Sprawa T-307/18)**

(2018/C 240/64)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd (Huzhou, Chiny) (przedstawiciele: K. Adamantopoulos i P. Billiet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/330 z dnia 5 marca 2018 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych przewodów rurowych i rur, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącej; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym rozporządzenie 2018/330 zostało przyjęte przez Komisję w sposób istotnie naruszający prawo strony skarżącej do obrony, z naruszeniem art. 3 ust. 2, art. 16 ust. 1, art. 19 ust. 2 i 4, art. 20 ust. 2 i 4 oraz art. 21 ust. 5 i 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej a także art. 3.1, art. 5.3, art. 6.1, art.6.1.2, art. 6.2, art. 6.4, art. 6.5.1, art.6.6 oraz art. 6.9 porozumienia antydumpingowego WTO.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja przyjmując rozporządzenie 2018/330 popełniła oczywiste błędy w ocenie prawa i okoliczności faktycznych posługując się metodą państwa analogicznego w celu obliczenia wartości normalnej dla strony skarżącej z naruszeniem art. 1 ust. 2 i 3, art. 2A ust. 1 i 7 oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia 2016/1036 a także art. 2.2 i art. 6.10.1 porozumienia antydumpingowego WTO. Komisja nie przedstawiła żadnego uzasadnienia co do zastosowania względem strony skarżącej art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym przyjmując rozporządzenie 2018/330 Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie prawa i okoliczności faktycznych przyjmując w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem błędny numer kontrolny produktu (PCN) z naruszeniem art. 2A ust. 2, 5 i 6, art. 6 ust. 7 i 8 oraz art. 16 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036 a także art. 2.2.1.1, art. 2.2.2, art. 2.4 oraz art. 2.6 porozumienia antydumpingowego WTO.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja przyjmując rozporządzenie 2018/330 popełniła oczywiste błędy w ocenie prawa i okoliczności faktycznych, gdyż zastosowana metoda w istotny sposób wypaczyła margines dumpingu strony skarżącej z naruszeniem art. 1 ust. 4, art. 2A ust. 6, art. 2C ust. 10, art. 2D ust. 11, art. 17 ust. 1 i 2 oraz art. 18 ust. 3 rozporządzenia 2016/1036 a także art. 2.2, art. 2.2.2, art. 2.4, art. 2.4.2, art. 2.6, art. 3.6 oraz art. 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja przyjmując rozporządzenie 2018/330 popełniła oczywiste błędy w ocenie prawa i okoliczności faktycznych, stwierdzając występowanie szkody oraz prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody oraz nie badając występowania związku przyczynowego z naruszeniem art. 1 ust. 1–3, art. 2B ust. 9, art. 2D ust. 12, art. 3 ust. 2, 3, 6, 7 i 9 oraz art. 11 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036 a także art. 1, art. 2.1, art. 2.4.2, art. 3.1, art. 3.5, art. 3.7 oraz art. 9.3 porozumienia antydumpingowego WTO.